

kustlijn is daarvoor het meest geschikt. Zo ontstaat The Cabot Trail. Lange tijd niet meer dan een zandpad, nu een geheel geasfalteerde rondweg van 305 kilometer die in Atlantisch Canada bekend staat als *scenic route number one*, die ik grotendeels op de door mij meegebrachte racefiets zal doen, terwijl Henny de auto bestuurt. De eindeloze oceaan, grillige kustlijn, dichtbeboste hoogvlaktes, klaterende rivieren en besneeuwde bergtoppen vormen het decor. Zeearenden, walvissen, herten, vossen en elanden completeren dit beeld. Steile klimmen over mistige zeekliffen liggen uitdagend op me te wachten, evenals eindeloze heuvelwegen. De tocht start licht glooiend en voornamelijk dalend langs The Margaree, een Canadian *heritage river*, een vanuit erfgoed beschermde rivier die wordt gevoed vanaf de Cape Breton Highlands. Vanaf dat enorme vlak vindt sneeuw- en regenwater via tal van zijrivieren en natuurlijke drainage haar loop naar de Margaree. Met als gevolg dat zelfs bij laag water de rivier voldoende diepte heeft, maar ook voldoende koel blijft om zalm te laten optrekken. De Margaree is een *fly only*-rivier met grote vissen. En een zogenaamde vrije rivier, dat zoveel zeggen wil dat er geen beat- of poolsysteem is. Voor (destijds) slechts 46 Canadese dollars (de dollar is ongeveer gelijk aan onze euro) voor een *non-resident* weekvergunning, kun je overal in de rivier gaan vissen.

Onze twaalfdaagse vakantie bestaat uit vier reisdagen, vier fietsdagen en vier visdagen. Om wat minder van het geluk afhankelijk te zijn, neem ik een gids voor een halve dag. Niet om mij vissen te leren, maar om mij de ligplaatsen van de zalmen te wijzen. Gids Donald kiest voor een pool vlak na het getijdenwater, The Forks. Donald laat mij eenhandig aan de gang gaan, adviseert een 'mickey finn' aan mijn 9-lijn te knopen en onder hoeken van 45 graden te 'casten'. Daarna de pool nogmaals te bewerken door een 'bomber' droog over het oppervlak te laten zwieren (*skimming en riffle hitch* methode). Mijn gids verdient zijn 75 Canadese dollars erg makkelijk, want na een uur geef ik het op. Het zweet gutst van mijn lijf, mijn benen shaken en mijn armen zijn niet meer in staat een strakke lijn op het water te leggen. Ik voel mijn lichaamstemperatuur naar bijna 40 graden stijgen (zoals later zou blijken). Ik ben doodziek, moet hetzelfde virus hebben opgelopen als honderden andere reizigers in de afgelopen dagen. Want als mijn vrouw Hermann informeert over mijn toestand, is er net op de tv een nieuwsbericht over shakende mensen met hoge koorts op de luchthaven van Toronto. Erg vervelend, vooral omdat daardoor mijn kans op zalmvangen wel erg wordt gereduceerd. Vier

20. Zilveren schaduwen

Nouvelle-Caledonie ligt in de Pacific. Is Frans, relatief onbekend, zeshonderd kilometer lang, niet vulkanisch en volledig omringd door een koraalrif. Een tropisch eiland dat als een cocon in de grootste lagune ter wereld ligt. Met oneindige en uitdagende 'flats'. En bonefish met wereldrecordpotentie. Een onontdekt paradijs voor vliegvisser op 'zilveren schaduwen'.

Zwijgzaam lopen Hervé en ik naast elkaar op. In kniediep tropisch warm, turquoise water. Gehuld in Shimano STC 3XDRY korte broek, dito shirt en pet tegen de sterke uv-straling. Geconcentreerd. Op zoek naar mysterieuze schaduwen en zilveren flanken. We schuifelen, stappen voorzichtig over de zeebodem. 'Stingrays' zwemmen voor ons weg. Alles gaat beheerst, sowieso om deze gevaarlijke pijlstaartroggen niet uit te dagen. Maar ook vol verwachting, licht gespannen zelfs voor de dingen die mogelijk komen gaan. De zon is ons goed gezind en schijnt uitbundig, zodat mogelijke schaduwen zichtbaar worden op het witte zand. De wind is wisselend. Soms te heftig, waardoor rimpels op het wateroppervlak onze waarneming verstoren. Maar meestal acceptabel, zodat we door onze polaroid zonnebril het onderwaterleven op tien tot zelfs twintig meter ver weg kunnen gadeslaan. Koraalgroei, grote groepen zeesterren, prachtige schelpen, kleine visjes en af en toe een schoolje harders. Omstandigheden die erg bepalend zijn. En dat op mijn eerste dag! Vaak genoeg gebeurt het dat bonefish-vissers wel een week moeten wachten op zo'n dag. Ook ik maak dat de volgende dagen mee. Voortdurend wolken en wind, ook dat zijn de tropen. Juist die snelle wolken voor de zon, maken dan het zicht, het bespieden en onderscheiden erg moeilijk. Wisselende situaties waar je ogen geen vat op krijgen en waardoor je nooit met enige zelfverzekerdheid vist of weet waarop je werpt. Op een schim van een bonefish of op een wolken schaduw? Ik heb geluk en mijn eerste dag kan al na een kwartier niet meer stuk. Ik vang mijn eerste bone en zal er drie haken vandaag. Met een vis van 70 centimeter en 8 pond als persoonlijk record.

Maar laat ik eerst iets vertellen over Nieuw-Caledonië dat voor velen een volledig onbekende bestemming is. Gelegen in het hart van de Zuid-Pacific is Nieuw-Caledonië onderdeel van Melanesië, een eilan-

31. Zilver en goud op de pampa

Argentinië betekent zilverland. In het zuiden herbergen de rivieren van Patagonië de grootste zilveren zeeforellen van de wereld. En in de Iberá Marshlands in het noorden van het land, is de 'golden dorado' dé topsportvis. Zilver en goud dus. Mijn droom om giga-forellen te vangen in Rusland, IJsland en Nieuw-Zeeland, heb ik kunnen verwezenlijken, maar de kanjers van Argentinië stonden nog op mijn vliegvisverlanglijstje. In maart van dit jaar is het zover en reizen mijn vrouw Henny en ik af naar het land van Máxima; een droom die uitkomt. Als het vliegtuig zich aan de grond zet nabij de stad Rio Gallegos in zuid Patagonië, heb je even de indruk te landen in het wilde westen van Amerika. Maar zodra je langs de rivier Rio Gallegos rijdt, 150 kilometer het binnenland in - en meteen over het vissen praat met de gids die ons heeft opgehaald - komt het besef dat je slechts een paar minuten verwijderd bent van een van de beste sea run brown trout-rivieren van deze planeet. Iets wat ik - na er een week te hebben gevestigd - me opnieuw realiseer op de terugweg. Want dit visavontuur afdoen als 'weer een mooie ervaring' zou hetzelfde zijn als de beklimming van de Mt. Everest afschilderen als gewone berg of de Tour de France als een van de vele wielervedstrijden. Vissers die in Patagonië zijn geweest zullen beamen dat het niet alleen de fantastische (zee)forelvisserij is waarop dit zuidelijkste punt van de aarde kan bogen, maar dat ook de serene schoonheid van de omgeving, het wildleven op de pampa's en de harde elementen van de natuur belangrijke aspecten zijn die het verblijf hier een magnifieke dimensie geven. Daarnaast is het verblijf in de Bella Vista Estancia pure luxe en verwennerij. Deze exclusieve ranchvilla, op een grondgebied ter grootte van een willekeurige Nederlandse provincie, is direct gelegen aan de Rio Gallegos, kan zes vissers herbergen die drie gidsen ter beschikking hebben. Een kok, een housemanager en een bediende leggen je vervolgens in de watten met fantastische service, ongelooflijk lekker eten en bloedmooie wijnen. Dat alles, inclusief de vergoeding, zit in een all-in prijs, die - zoals je kunt verwachten voor exclusieve bestemmingen - behoorlijk hoog is. Maar je krijgt er dan ook wel wat voor.

In de Rio Grande, de bekendste rivier in Patagonië, worden de eerste